

Шлях

Володимир Підпалий

Лечу, немов дерева обіч шляху
з автобуса, на ста чортах-вітрах,
ковтаю смагу, потамую спрагу,
з крила згублю на землю лету-страх...

Вона - земля - така маленька грудка
у зморшках від негоди і тепла,
мов птах, що розривається у грудях,
коли для нього клітка замала...

Лечу, немов дерева обіч шляху
з автобуса, за метрою - кілометр,
аж до крайнеба...
Так ідуть на плаху
напитись Дону, а тоді - хай смерть!..